

fra en virkelig Repræsentation for Lægestanden, fra et Raad, der med en vis Grund og Sjøe kunde benævnes saaledes. Jeg tror derfor, at samtidig med at bevare den Fordel at faa et virkelig effektivt administrativt Raad, kunde man fyldestgøre den Trang, der er til at skabe en Repræsentation for Lægestanden, der kunde være konsultatib og responderende ved, ved Siden af disse 3 Embedslæger, at opstille et Raad, som jeg meget gerne vilde se sammensat, i alt Fald til en vis Grad, under Medvirking af den danske Lægestand, saaledes at Lægerne i alt Fald til en vis Grad kom til at udnævne disse Tillidsmænd, som skulle sidde i dette Raad. Det vilde ikke medføre større Bekostninger. Jeg antager endogsaa, at saadanne Tillidsposter skulle være ulønnede. De Læger, som ved deres Kollegers Tillid udpegedes til et saadant Hædershverv, vilde vistnok med Glæde fungere uden vederlag, og jeg tror ikke, at man derved i mindste Maade vilde komme ind paa det, der i Bemærkningerne er fremhævet som en Fare, nemlig en Sagsomhed i Behandlingen af de Sager, der ville være at forelægge for et saadant Raad, altsaa navnlig Retsager. Sagernes Behandling kunde naturligvis forberedes, enten af Medicinaldirektøren eller en af hans Sekretærer, idet han jo har baade lægekundige og juridisk udbannede Sekretærer. Disse kunde i Forvejen forberede Sagerne saaledes, at de kunde foreligge skriftlig eller trykte, de kunde altsaa give et Referat af de Momenter i Sagen, som vedrøre Sundhedsraadet. Naar disse Oplysninger da havde cirkuleret, vilde Sagen meget hurtig kunne afgøres ved Diskussion i et Møde af det samlede Raad. Det forekommer mig, at naar man indskrænker Sagen saaledes, som den ærede Justitsminister har tænkt sig, vil hele Ordningen blive noget for byråkratisk. Det vil blive en ren Embedsinstitution, der skabes, og den vil ikke komme til at fyldestgøre de Krav, som jeg har fremhævet, nemlig en Repræsentation af Lægestanden og Lægernes Interesser, endskønt dette Raad netop i saa høj Grad griber ind i Lægernes Interesser. Jeg fremhæver saaledes, at ifølge § 9. 2det Stykke, første Punktum kunne de 3 faste Medlemmer af Raadet uddele Aadværsler for forsjømmelig eller urigtig Afdærd i Lægefaldet. Det er allerede for mig noget nærgaende mod de privat praktiserende Læger Landet over, at de skulle være underkastede at faa saadanne Aadværsler fra et Raad paa 3 Embedslæger. Vi maa dog huske paa, at Lægegerningen er væsentlig en privat Gerning, for saa vidt det ikke er Lægeembedet, der helledees. En almindelig

praktiserende Læges Gerning er en privat Gerning, det er ikke noget Monopol; enhver, som tager de Eksamener, der udfordres, og derved faar jus practicandi, kan jo begynde dette Erhverv ligesom enhver anden borgerlig Virksomhed. Der skal nu altsaa en hel Klasse af vore Medborgere være underkastet en saadan disciplinær Sufits af 3 Embedslæger, der, naar de finde det for godt, kunne uddele Aadværsler til højre og venstre. Jeg bemærker, at disse Aadværsler, der saaledes udgaa, udgaa jo netop alene fra Medicinaldirektøren og de 2 Medicinalraader. — Maa ske maa jeg bemærke, at det er stræffeligt tykt at falde disse Embedsmænd saaledes, det er aldeles som „ein Medicinaldirector und zwei Medicinalræthe“. Det er jo en ligefrem Oversættelse af Navnene paa disse tytte Embedsstillinger. — Saadanne Aadværsler burde i ethvert Fald udgaa fra det samlede Raad for at de overhovedet kunde faa Vægt. Jeg veed meget vel, at det kun er en Gentagelse af, hvad der staar i Instruksen af 1814 for Sundhedskollegiet, men Sundhedskollegiet er jo sammensat paa en ganske anden Maade. Til det kan Lægestanden se op som til en Repræsentation, der paa en Maade er af dens egen Midte, saa at de ganske anderledes vilde kunne finde sig i at faa Aadværsler med Hensyn til deres private Gerning, end de ville kunne, naar Aadværslerne skulle udgaa fra disse 3 officielle Læger. — Det er ligeledes disse tre Embedslæger, der til en vis Grad faae Hals- og Haandsæet over alle Læger, naar det gælder om at besætte Statslægeembeder og til en vis Grad ogsaa kommunale Lægeembeder, thi ifølge § 12 skulle Ansøgninger indgives til disse 3 Mænd, og de skulle forsyne dem med deres Indstilling til Justitsministeren, eventuelt til de kommunale Raad.

Der er dernæst Bestemmelsen i § 9, 2det Stykke, 2det Punktum, som jo, efter hvad Bemærkningerne noksom fremhæve, er noget helt nyt. Med Hensyn til denne Bestemmelse, som gaar ud paa, at naar Sundhedsraadet, som i dette Tilfælde skal være bestaet af samtlige 6 Medlemmer — der maa ikke mangle en eneste, de skulle alle 6 være med — enstemmig gør en Indstilling til Justitsministeren, kan han berøve vedkommende Læge, Apoteker, Jordmoder og Tandlæge, hans eller hendes jus practicandi. Det vil altsaa sige: man kan gribe ind i en Mands private Erhverv, saaledes at han for Fremtiden bliver sat ud af Stand til at ernære sig derved. Der fremhæves nu i Motiverne, at man formentlig i denne Forbring om Enstemmighed isandt disse